

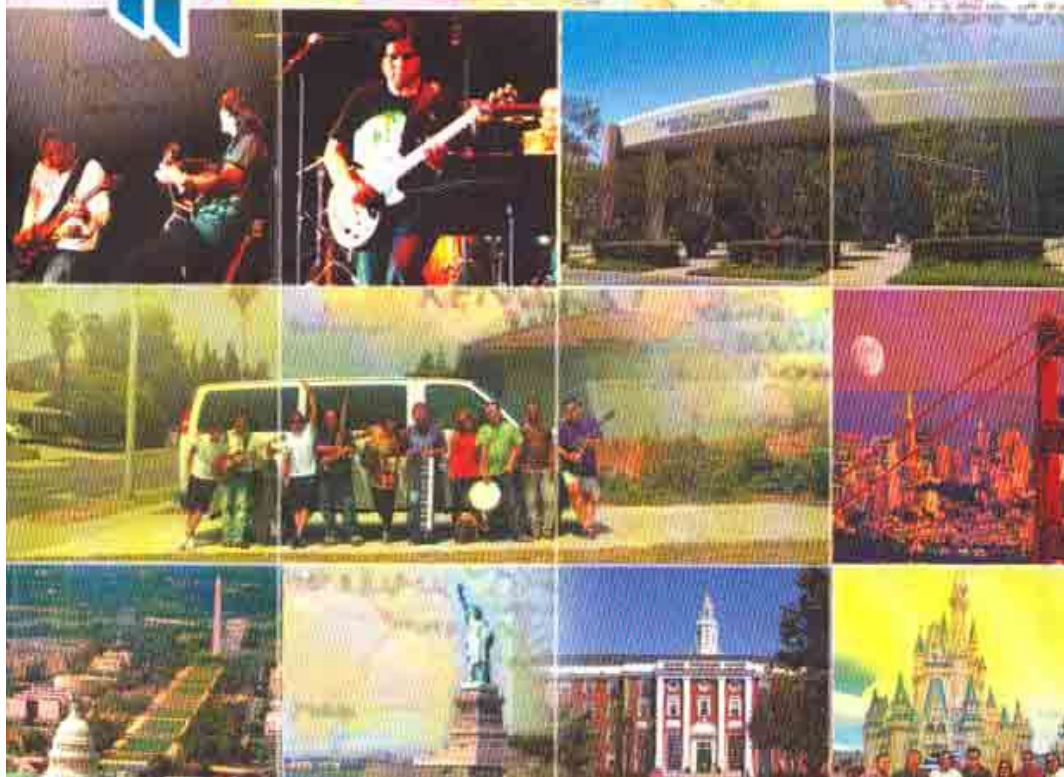
အမေရိက

အနုပညာ

ဒိုင်ယာရီ

ဒိုင်ငလေ

Lazy Club

အမေရိက အနုပညာခရီးသည်ရဲ့ ကျေးဇူးတင်လွှာ အမှာစာ

'အမေရိက အနုပညာဒိုင်ယာရီ' စာအုပ်အတွက် အပြီးသတ်ရေးဖို့ တောင်ငူမြို့

ရွှင်ရယ်ကေတုမတီဟိုတယ်ကို ၂၀၁၁ ခုနှစ် သင်္ကြန်အပြီး နှစ်ဆန်း ၂ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ လုံးဝ မရပ်မနားပွဲကျပ်ကန်ရတဲ့ ဘောလုံးသမားတွေလို မလျှော့တဲ့ ဖွဲ့လုံ့လနဲ့ တီးခတ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော် . . . သူများ အနုပညာသမားတွေလို သင်္ကြန်ပြီးတာနဲ့ အနားမယူနိုင်သေးဘဲ ရေးလက်စ ပြီးလုပြီးခင် 'အမေရိက အနုပညာဒိုင်ယာရီ' စာအုပ်အတွက် လုံးဝအပြီးအစီး စာရေးလို့ အနှောင့်အယှက်မရှိမယ့် နေရာအဖြစ် တောင်ငူမြို့ က ကေတုမတီဟိုတယ်မှာ ရေးမယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး နေပြည်တော် အဝေးပြေး လမ်းအတိုင်း ကားကိုယ်တိုင်မောင်း၊ စာရေးဖို့ အခန်းယူ ပြင်ဆင်၊ အခန်းထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ စာရေးဆရာဘဝ အရေခွံပြောင်း၊ ဂစ်တာသမားဘဝက ခဏ အနားယူရပါတော့တယ်။

နေ့မနား ညမနား ဘယ်မှ မသွားဘဲ အပြီးသတ် ရေးသားနိုင်ခဲ့လို့

ဝမ်းသာရသလို ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်အခဲဆုံး လုံးချင်းစာအုပ် တစ်အုပ်အဖြစ် အောင်မြင်စွာ ရေးသားနိုင်ခဲ့ပြီလို့ အဆုံးသတ်အပိုင်း ရေးပြီးချိန်မှာ သက်ပြင်းချပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါတော့တယ်။ စာရေးရတာ မလွယ်ကူမှန်း သိရက်နဲ့ ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ဝင်ရေးမိရာကနေ ဂျာနယ်လည်း အရေးမရပ်၊ ဂစ်တာလည်း အတီးမပျက်ဘဲ အမေရိကခရီး စာအုပ် လုံးချင်းထုတ်ချင်လို့၊ တစ်ပတ်စာမျက်နှာ ၄ မျက်နှာ ရေးပြီး ထုတ်ဝေသူ မပိုင်း (ကံ့ကော်ဝတ်ရည်) ကို ပေးခဲ့ရတာ ဘယ်အချိန်မှာ ပြီးမလဲ ထုတ်ဝေသူက မေးလေ၊ ကိုယ်ရေးချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက မပြီနိုင်မစီးနိုင် ကျန်လေ၊ အမြန်ဆုံးရေးပြီး ထုတ်ပါတော့ ပရိသတ်က သူတို့ ဖတ်ချင်လှပြီ၊ အရမ်းကြာသွားရင်စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွားလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးသူတွေက ပေးကြလေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆုံးဖြတ်ရခက်လေ ဖြစ်ရပေမယ့် ဒီစာအုပ်ဟာ အရင်က အမေရိကအကြောင်း ထွက်ခဲ့ဖူးသမျှ ဖတ်ခဲ့ဖူးသမျှ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ ရေးနေတဲ့သူကိုယ်တိုင်က သိပေမယ့်

စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးမှ ကောင်းမှာ ၊ ဖြစ်သလို အမြန်နှုန်းနဲ့ ရေးရင် လူတိုင် သိပြီးသားကိစ္စတွေ၊ အင်တာနက် (အမေရိကမြို့၊ တွေအကြောင်း) download ဆွဲပြီး ဘာသာပြန်ရေးတဲ့ စာရေးသူဘဝ အရောက်ခံမလား၊ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံစစ်စစ်ကိုပဲ အချိန်ယူပြီး ရေးမလား ဆုံးဖြတ်ရင်း မြွေမသေ တုတ်မကျိုး နည်းစနစ် ကျင့်သုံးပြီးကိုယ်ရေးမယ့် အကြောင်းအရာ ၄ မျက်နှာကို ဂျာနယ်တွေမှာ စာမူတစ်ပုဒ်အဖြစ်နဲ့ ဖော်ပြလိုရအောင် အပိုင်းလိုက် ရေးပြီး ဂျာနယ်တွေကို ကျွန်တော့်စာတွေ ဖော်ပြခွင့်ရသလို ကျေနပ်ကြတဲ့အတွက် ပရိသတ်လည်း ကြိုပြီး မြည်းစမ်းခွင့်ရ၊ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဖြစ်၊ ဂျာနယ်တွေလည်း စာမူရကြလို့ အဆင်ပြေ သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အပတ်စဉ်ရေးနေချိန်၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖော်ပြခွင့်ပြုကြတဲ့နံနက်ခင်း၊ ပေါ့ပြူလာ၊ ၈ days မန္တလေး အရက်ဦး Net Guide၊ Beauty မဂ္ဂဇင်းတို့နဲ့ အယ်ဒီတာများ ကို လည်းကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဖော်ပြပေးတဲ့ အယ်ဒီတာတွေ၊ စာမူတောင်းပေးကြတဲ့ ဂျာနယ်လစ်တွေတင်မကဘဲ စာမူတွေကို တစ်နှစ်ကြာအောင် အပတ်စဉ် အချိန်မှန်ရအောင် ဖုန်းဆက်ပြီးစာရေး ဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းဆော်သြပေးတဲ့ ကိုကျော်ဇင်၊ မပိုင် (ကံကော်ဝတ်ရည်စာပေ) မိသားစုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ရေးမလှမပေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်ပြီး ကွန်ပျူတာစာစီပေးတဲ့ ညီမငယ် နှင်းနု (ကံကော်ဝတ်ရည်) ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ အမေရိကခရီးစဉ် မှာ အတူတူ အနုပညာတင်ဆက်ဖို့ သွားကြရင်း အခက်အခဲတွေ အတူတူ ကျော်ဖြတ်ရုံတင်မက မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော် ဆောင်းပါးတစ်ခု ရေးလိုက်တိုင်း သူတို့ရင်ထဲ ကျွန်တော့်ကလောင် လက်သရမ်းမှု ကြောင့် သူတို့ရဲ့ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ဘဝလေးတွေ ဘယ်တော့ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်မလဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အသက်မရှူနိုင်အောင် စာအုပ်မထွက်မချင်း စောင့်နေကြရတဲ့ Lazy Club တေးဂီတအဖွဲ့က ကိုဂျင်ပီ၊ ကိုမရခိုင်၊ ကိုအောင်ဇူး၊ အီကြာကွေး (ဖိုးနိုင်ထွန်း) နဲ့ အဆိုတော် များ ဖြစ်ကြတဲ့ ကိုညွန့် (ချစ်ကောင်း) ဇော်ပိုင်၊ ဇီဇာနည်၊ (ညီမငယ်) သဇင်တို့ အားလုံး ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။

ဒီပွဲကြီး ဖြစ်မြောက်အောင် အပင်ပန်းခံ လူရောစိတ်ပါ အရှုပ်ခံပြီး ကူညီကြတဲ့ (မသိတာ၊ ကိုရောဘတ်)၊ ကိုမင်းမင်း (L.A)၊ ကိုယဉ်ထွေး (ဝါရှင်တန်ဒီစီ) တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သလို အမေရိက ရောက်လေရာ မြို့ အားလုံးက အိမ်ရှင်မိသားစုတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဓာတ်ပုံတွေ ကူညီကြတဲ့ ကိုဥက္ကာ၊ ကိုအီကြာကွေးနဲ့ အမေရိကမှ ဓာတ်ပုံပညာရှင်များ နဲ့ ဂီတချစ်ပရိတ်သတ်တွေကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။ အမေရိကဆိုတာဘာလဲ သိခွင့်ရတဲ့ အချိန်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ထင်မြင်မှု မှတ်ချက်တွေကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရေးပြမိလို့ တစ်စုံတစ်ရာသော ထိခိုက်မှု ရှိခဲ့တယ်လို့ ခံစားမိသူတွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရဲ့ ယူဆချက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ထင်မြင်ချက်နဲ့ မတူညီခဲ့ရင်လည်း လွတ်လပ်စွာ ကွဲလွဲခွင့် ရှိပါတယ်လို့ ကြိုပြီး ရှင်းပြပါရစေ။ အချိန်အကြာကြီး နှစ်ပေါင်း ၂၀၊ ၃၀ လောက် သွားသူတွေတောင် ကျွန်တော့်လို ခံစားမှု မျိုး မရခဲ့ဘူးလို့ စာအုပ်ပြီးဆုံးချိန် ထင်မြင်မှတ်ချက်ချကြမယ် ဆိုခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော်က ခံစားတတ်ဖို့ အထူးလေ့ကျင့်ထားတဲ့ အနုပညာသမား ဖြစ်နေလို့ ခံစားမှု တွေ ထက်မြက်စူးရှနေလို့ ၂ လခွဲ၊ ၃လ အချိန်အတွင်း သိမြင်ထိတွေ့သမျှတွေက စာရေးဖို့ အကြောင်း အရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ခွင့်လည်း ကြိုတင်တောင်း ဆိုချင်ပါတယ်။

ဒိုင်ယာရီ ရေးဖို့ ပျင်းသူတစ်ယောက်က အရေကန်မှာ ဒိုင်ယာရီလေးတွေ မှန်မှန်ရေး၊ အချက်အလက်တွေ ခေါင်းထဲ သိမ်းဆည်းခဲ့လို့ အခုတော့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ လက်ထဲ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်လေးကို တကယ်တမ်း အမေရိက ဂီတဒိုင်ယာရီ လို့ ပေးရမယ့်အစား ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှတွေက ဂီတခရီးသည်ဘဝထက် ဘက်စုံ ထောင့်စုံက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အသိအမြင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့၊ ကြည့်ခဲ့၊ မြင်ခဲ့ရသမျှ အနုပညာကိစ္စရပ်တွေ ကိုယ်စားပြုပြီး အနုပညာဒိုင်ယာရီ လို့ တင်စားခေါင်းစဉ်တပ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းစဉ်နဲ့ရေးတဲ့စာ ကိုက်ညီ၊ မညီ မှန်ကန်မှု ရှိ၊ မရှိကိုတော့ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးပဲ ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်ကြည့်ပြီး

အဆုံးအဖြတ်ပေးကြပါ။ ကြိုတင်ပြောပြချင်တာ တစ်ခုက ဖတ်ပြီး ပြန်လှည့်မကြည့်ချင်၊
မဖတ်ချင်တော့တဲ့ စာအုပ်အမျိုး အစားထဲ ဒီစာအုပ် မပါဝင်စေရဘူး ဆိုတာကိုတော့
ကျွန်တော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံပါတယ်။ စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ အချိန်ကာလ ကြာရှည်သိမ်းထားရမယ့်
စာအုပ်အဆင့် ရောက်၊ မရောက်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော် အဖြေတစ်ခု သိနေပေမယ့်
ပြောဖို့ အချိန်မကျသေး ဘူးလို့ ရိုးသားစွာ ထင်မိပါတော့တယ်။

ဒိုင်ယာရီရေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ဖို့ ရေးတာဖြစ်ပေမယ့်
အခုတော့ ပရိသတ်များ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဒိုင်ယာရီကို တရားဝင်
ဖတ်ကြည့်ခွင့် ရပြီမို့ ကိုယ်တိုင် အဆုံးအဖြတ်ပေးကြပါလို့ပဲ မေတ္တာရပ်ခံရင်း...

နိုင်းဇော် (Lazy Club)

ပထမဆုံး ခြေလှမ်း

မနက် ၅ နာရီတိတိမှာ ဖုန်းနာရီနိုးစက် အသံပေးတာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရီးစဉ် စဖို့ ခိုင်လူကြီးရဲ့ အချက်ပေး ခရားသံ ကြားတာနဲ့ စတင် ပြေးထွက်ခဲ့တဲ့ မာရသွန် အပြေးသမားပုံစံမျိုး စတင် နိုးထလာခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားခရီးထွက်ခဲ့တာ၊ စတိတ်ရှိုး ဖျော်ဖြေပွဲ သွားတီးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံစုစုပေါင်း ၅ နိုင်ငံ - ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ကိုရီးယား၊ မလေးရှား၊ စင်္ကာပူ၊ အင်္ဂလန် စသဖြင့် ပွဲပေါင်း ၇ ပွဲ (စင်္ကာပူက ၃ ပွဲ ၃ ခါ ရောက်ဖူးပါတယ်) အတွက် သွားခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်တွေက ရက်အားဖြင့် ၇ ရက် မှ ၁၀ ရက်အထိပဲ ကြာခဲ့လို့ (ဂျပန်နဲ့ ကိုရီးယားက နိုင်ငံ ၂ ခု ဆက်တိုက် သွားခဲ့လို့ ၁၄ ရက် ဆက်တိုက် ဖြစ်ခဲ့ တာကလွဲလို့) ရန်ကုန်မြို့ က ရက်ကြာကြာ မခွဲဖူးလို့ ဒီတစ်ခါ အမေရိက ခရီးဟာ စီစဉ်သူတွေရဲ့ ပြောစကား၊ ပွဲ Program အရ ၂ လခွဲ ကြာမယ်။ ၁၁ ပွဲ တီးရမယ်။ ကနေဒါနိုင်ငံကို ပါသွားဖျော်ဖြေရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိခဲ့တာကြောင့် တကယ် ခွဲခါနီး မြန်မာပြည်က မသွားချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခရီးသွားတဲ့ ရယ်စရာ ကိစ္စလေးတစ်ခုလည်း ကျွန်တော့်အတွေးထဲကို ဝင်လာပါတော့တယ်။ ဒီကိစ္စလေး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီး အဆိုတော် မာရဇူ ပြောပြဖူးတာပါ။ သူက ကော့သောင်းမြို့ မှာ ဖျော်ဖြေပွဲ သွားသီဆိုပြီးချိန် မြို့ ခံတွေက ကော့သောင်းမြို့ ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်း ယိုးဒယားနိုင်ငံရဲ့ နယ်စပ်မြို့ ရနောင်းမြို့ ရနောင်းကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ရနောင်းမြို့ မှာ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ မထင်မှတ်ပဲ တွေ့ခဲ့ပါတော့တယ်။ သူက သူတို့မင်းလှမြို့ ကို အဲဒီ ကောင် ပြန်မလာတာ ကြာနေလို့ သူ့သူငယ်ချင်းကို တွေ့တွေ့ချင်း - “ဟေ့ကောင် မင်းမိန်းမက မင်းကို စိတ်ပူနေတယ်၊ အိမ်ပြန်ဦး” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ သူ့သူငယ်ချင်းက - “ဒီမှာ သူငယ်ချင်း ... နိုင်ငံခြား ရောက်ပြီဆိုရင် မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားဘူး” လို့ ပြန်ပြောပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ သူ ရောက်နေတဲ့ မြို့ ဟာ မြန်မာပြည်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက နယ်စပ်မြို့ ဖြစ်နေတာကို သတိမထားမိဘဲ တကယ် အမေရိကလောက် ရောက်နေသလို သူ့ဘဝကို ဘဝင်မြင့်သွားတာလေး သတိရမိလို့။ အခုလည်း မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားတော့ဘူးဆိုတာ နိုင်ငံခြား ရောက်သွားချိန်မှာ

တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် အခုလည်း အိပ်ရာကနိုး၊ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုး ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းပြီး မိသားစုနဲ့ အိမ်အောက်ကို အမြန်ဆင်း၊ လေဆိပ်ကို ၇:၃၀ အရောက်သွားဖို့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်တဲ့ အိတ်ကြီးကို မနိုင့်တနိုင် ဆွဲပြီး ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းရဲ့ ခုနစ်ထပ်ကနေ ဆင်းခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားပေါ် ပစ္စည်းတွေ တင်နေချိန် မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ပြန်လာတဲ့ ဘိုးတော်တစ်ယောက်နဲ့ စပြီး နှုတ်ဆက်ရ ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က - “အဘ ဘယ်က ပြန်လာလဲ၊ လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာလား”လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ဘိုးတော်ကြီးက ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပြန်လာတာလို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း - “သားက ခရီးဆောင်အိတ်တွေနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ” လို့ ပြန်မေးတာကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နိုင်ငံခြား သွားမလို့ပါလို့ ရိရိသေသေ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဘိုးတော်က အဲဒီ မှာ တင် ဆက်ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ လေသံနဲ့ “သားက ဘယ်နိုင်ငံ သွားမှာ လဲ” လို့ ထပ်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ် သွားမယ့်နေရာကို ကြွားတယ်ထင်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ‘အမေရိက’ ကို စတိတ်ရှိုး သွားတီးမလို့ လို့ ပြောလိုက်ရပါ တော့တယ်။ အဲဒီ မှာ ဘိုးတော်လည်း ထပ်ပြီး မေးခွန်းထပ်ထုတ်ပြီး တိုက်စစ်ဆေးပါတော့တယ်။ “အမေရိက ဆိုတော့ ဘယ်နိုင်ငံလဲ”တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ မနက်စောစောစီးစီး ဖြေစရာ စကားမရှိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်ဆို အမေရိက ဆိုရင် အမေရိကတိုက်ကြီးရဲ့ နာမည်ဖြစ်လို့ ဘယ်နိုင်ငံလဲ၊ အမေရိကနိုင်ငံလို့ ဖြေရမှာ ကို အမေရိက(နိုင်ငံ) လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘယ်မြို့ လဲလို့ မမေးဘဲ ဘယ်နိုင်ငံ သွားမှာ လဲလို့” ပြောလိုက်တော့မှ သူ့အမှားသူ သိသွားတဲ့ဘိုးတော်လည်း ဘယ်မြို့ လဲ ထပ်မေးပြီး သူ စိတ်ဝင်စားသမျှ ထပ်မေး၊ ထပ်ပြောနဲ့ သူ ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူဆိုးတွေ ပေါပုံ၊ သတိထားပြီး သွားသင့်ပုံ၊ တက္ကစီကားပဲ စီးပြီး သွားသင့်ပုံကို ပြောပြလို့ ခရီးမသွားခင် ဦးဦးဖျားဖျား သူ့အတွေ့အကြုံတွေ မှတ်သားလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိသားစုအားလုံး ကားပေါ်တက်ပြီး ကလေးထိန်းပါ စုံပြီဆိုမှ ကျွန်တော့် ကားလေးနဲ့ ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို စထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အချိန်က မောင်းယူသွားပေမယ့်

ယောက်ဖဖြစ်သူကိုဝင်ခေါ်ပြီး ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်းတစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက် မောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ မနက်စော (break – fast) စားဖို့ လုပ်ကီးဆဲဗင်း စားသောက်ဆိုင် ၉ မိုင်မှာ ကားကွေ့၊ ဆိုင်ထဲဝင်စားဖို့ ရပ်စဉ်မှာ လည်း သူငယ်ချင်း (မင်းသားသစ်) တစ်ယောက်ရဲ့ ပြောစကားနားထဲက ကြားယောင်မိလို့ ရယ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာခဲ့ပါသေးတယ်။

သူက - “ကိုနိုင်ဇော် . . . မနက်စောစောဆိုရင် ကျွန်တော်က ပေါင်မုန့် ကြက်ဥကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် စinner ဒင်နာ အဝစားရမှ ကျေနပ်တာ” ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကြံကြံဖန်ဖန် စBreakfast နဲ့ စinner မှာ တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လိုမျိုး မနက်စာ စinner စားဖို့ ကျွန်တော်လည်း ကားရပ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ မနက်စာ စားပြီး လေဆိပ်ကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လေဆိပ်မှာ စောင့်နေကြတဲ့ ကြိုတင်ချိန်းထားတဲ့ ဂျာနယ်လစ် Hello ဂျာနယ်က ဂျာနယ်လစ် နှစ်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဒဲဒီ (First Music) ဂျာနယ်သတင်းထောက်တို့ရဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံပြီးတာနဲ့ သူတို့ သိလိုသမျှ ဂီတ ခရီးအကြောင်းလေးကို ကိုယ် သိသမျှ ပြန်ရှင်းပြပြီးချိန်မှာ မှ သူငယ်ချင်း ဒဲဒီက မနေ့ည (၁၂-၇-၁၉) က ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အဆိုတော် အကယ်ဒမီဇော်ဝမ်း ဆုံးပြီးဆိုတဲ့ သတင်းပေးလာတာကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီသတင်းကို မနေ့ညကတည်းက ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်ပြီး မေးခဲ့လို့ ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ရှင်လောကထဲက လူကို မမေးဘဲ ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဂီတသမားကိုမှ မေးရသလဲ မသိတာကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်များ စုနေသလား ဆိုပြီး ပြန်မေးခွန်း ထုတ်ရင်း - “ကျွန်တော် မသိပါဘူး မနက်ကျ ခရီးသွားမှာ မို့ အခုလည်း ပစ္စည်းတွေ ထည့်နေရတာ ကြောင့် တခြားသိနိုင်မဲ့သူတွေ မေးကြည့်ပါဦး” လို့ လမ်းကြောင်းလွှဲပေးလိုက်ပါ တယ်။ အဲဒီ မှာ ဆရာသမားက “အစ်ကို ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ကျွန်တော့်လည်း သတင်းပေးပါဦး” လို့ ပြောလာတာကြောင့် နိုင်ငံခြားခရီးကို ပြောပြရပါတော့တယ်။ အဲဒီ မှာ လည်း ဆရာသမားက - “အစ်ကို ဘယ်အဖွဲ့နဲ့ သွားမှာ လဲ” ဆိုတော့ “Lazy Club အဖွဲ့နဲ့လေ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဆရာသမားက “Lazy Club

ဆိုတာ ‘လမ်းဆုံ’ VCD မှာ တီးတဲ့ အဖွဲ့လား” လို့ ပြန်ပြောတာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သိပြီး Lazy Club အဖွဲ့မှာ တီးတာ မသိတဲ့သူ ရှိပါသေးလားလို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ပြန်သတိရမိပါသေးတယ်။ အခုလည်း တကယ် မနက်မိုးလင်းမှ (ဦး) ဇော်ဝမ်းလို အစားထိုးမရတဲ့ အနုပညာ ဆုံးရှုံးမှု ကို နှမြောနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်က အနုပညာရှင် နာရေးဆိုရင် အမြဲလိုလို (ရန်ကုန်မှာ တော့ ရှိနေမှပါ) လိုက်ပို့ဖြစ်တာကြောင့် (ဦး)ဇော်ဝမ်းလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ နာရေးကို လိုက်ပို့ခွင့်မရတော့လို့ စိတ်ထဲကပဲ သူကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်စေကြောင်း ဆုတောင်းပေးလိုက်ရပါတယ်။ ခရီးသွားခါနီး ကျွန်တော်ကို ချွဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သားနဲ့သမီး နှစ်ယောက်ကို စ,ချင်တာကြောင့် “သားနဲ့သမီး ပါးပါးနဲ့ လိုက်ပြီး လေယာဉ်ပျံစီးမလား” လို့ စမိပါတယ်။ သားနဲ့ သမီးက လိုက်ချင်လို့ ပျော်ပြီး လိုက်မယ်ဆိုပြီး ဖြေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း - “သားသားတို့ မီးမီးတို့ လိုက်ချင်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး အိုးမဲသုတ်ပြီး ကပ္ပလီလေး တွေလိုပါးပါးပြောပြီး လေယာဉ်ပေါ် ခေါ်သွားမယ်” လို့ စ,လိုက်ပါတယ်။ သားသားက (၃ နှစ်သား) သူ့အသိဉာဏ်ပေါက်စလေးနဲ့ “အိုးမဲ မသုတ်ချင်ဘူး၊ ညှစ်ပတ်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စကားလုံး သုံးပုံကလည်း ထူးဆန်းပါတယ်။ သူ ထမင်း စားပြီး ဝသွားပြီး ဆိုတာနဲ့ “တော်ပြီ . . . ညှစ်ပတ်တယ်” ဆိုပြီး သူ ပြောတတ်သလို ပြောတာပါ။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ အဖြေကလည်း ပြောင်မြောက်ပါတယ်။ (သူကတော့ ခုနစ်နှစ်သမီးပါ) “ပါးပါးက အိုးမဲသုတ်ပြီး မီးမီးကို ခေါ်သွားပေမယ့် မီးမီးကမှ ကပ္ပလီစကား မပြောတတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်မလဲ” လို့ ပြန်ဖြေတာကြောင့် ကလေးအတွေးကလည်း ထူးခြားပါတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရ ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး လေဆိပ်ကို ရောက်ပြီ။

ရန်ကုန်လေဆိပ်တွင် မိသားစုနှင့် တွေ့ရစဉ်

ဒီလိုနဲ့ Lazy Club မန်နေဂျာ စိုးနိုင်ထွန်း ရောက်လာပါတော့တယ်။ သူနဲ့ သူ့ဇနီး၊ မိဘတွေ ရောက်လာပြီး၊ ကိုဂျင်ပိကတော့ တစ်ယောက်တည်းလာပါတယ်။ “ကလေး အိပ်နေတာ မနိုးလို့” ပြောပေမယ့် ကျွန်တောက နိုင်ငံခြား သွားရတာ ရိုးနေလို့ မိန်းမက စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ထင်တယ်လို့ စ၊မိပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကီးဘုတ်တီးမယ့် (ကို) အောင်ဇူး ရောက်လာပါတယ်။ ကိုမရခိုင်ကတော့ မိခင်၊ ညီမဖြစ်သူနဲ့ အတူ ရောက်လာလို့ လူစုံတက်စုံ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကြရပါ တော့တယ်။

မကြာခင် အချစ်ဂျာနယ်က မခင်လိမ္မာ ရောက်လာ၊ အဆိုတော် သဇင် မိဘများ နဲ့ ရောက်လာ၊ ပြီးတော့မှ ဆရာ(ကို) ချစ်ကောင်း မသားစုနဲ့ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီပွဲအတွက် စိတ်ပူရတဲ့ မင်းသား နှစ်ပါးထဲက တစ်ပါးရောက်လာပြီမို့ ရင်တဝက်တော့

စိတ်အေးရပါ တော့တယ်။ ကိုညွန့်(ချစ်ကောင်း) က ဒီပွဲအတွက် သီချင်းတိုက်လည်း ဖမ်းလို့ မရ၊ လေယာဉ် လက်မှတ် ဝယ်ဖို့လည်း ဖုန်းဆက်မရနဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နေလို့ `ဘယ်ဆီ ကို မင်းရောက် နေလဲ` ဆိုတဲ့ သီချင်းအတိုင်း စိတ်ပူရသလို အဆိုတော် ဂီဇာနည်ကလည်း သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ ဒီခရီးမှာ မလိုက်ဖြစ်ဘူး ဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေကြောင့် သူ လာမှပဲ သက်ပြင်းချရမှာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဆိုတော် ဇော်ပိုင်နဲ့ မန်နေဂျာ စိုးနိုင်ထွန်း တို့ကတော့ ဂီဇာနည် လိုက်မှာ လုံးဝသေချာပါတယ်လို့ ပြောနေတာကြောင့် မင်းတစ်ပါး ရောက်ပေမယ့် ကျန်တဲ့မင်းတစ်ပါး ရောက်လာမယ့် အချိန်ကို စိတ်ပူပြီး စောင့်နေရပါတယ်။

အမေရိက အနုပညာခရီးသည်

မိမိအနေဖြင့် လေဆိပ်ကို ရောက်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ ကြိုတင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ ဂျာနယ်လစ်တွေ ကင်မရာမင်းတွေလည်း အားလုံး အသက်ဝင်သွားပြီး အမေရိက ကိုခရီးသွား တော့မယ့် အနုပညာသမား ၉ ယောက်လုံး စုံပြီမို့ Group ပုံရိုက်ကြပါတော့တယ်။

ကီးဘုတ်တီးပေး ဖို့ လိုက်ပါလာသူက Lazy Club တေးဂီတအဆိုတော်ကြီး စိုင်းထီးဆိုင် (ကွယ်လွန်) ရဲ့ ပိုင်းသားနဲ့ Century (စင်ကျူရီ) တေးဂီတအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် စောအောင်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ Lazy Club အဖွဲ့နဲ့ လိုက်ပါဖြစ်ပုံကလည်း ထူးဆန်းမှု တစ်ခုပါ။ ပင်တိုင်ကီးဘုတ်ပညာရှင် မျိုး ဇော်က သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံကို ၁ လ ခရီးထွက်နေချိန် အမေရိကခရီးအတွက် လိုအပ်တဲ့ပတ်စ်ပို့ (နိုင်ငံကူးလက်မှတ်)က စလို့ ကိုယ်ရေးအချက် အလက်တွေကို On Line ကနေ ပွဲစီစဉ်သူတွေက (အမေရိကန်နိုင်ငံ) က တောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်အချက်အလက်တွေ ကိုယ်စီ ပေးကြပေမယ့် ကီးဘုတ်သမားအတွက် အချက်အလက်တွေ မရှိလို့ လှမ်းဆက်သွယ်ရာမှာ ခရီးလွန်နေတာမို့ မီနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့နေရာမှာ တခြား ကီးဘုတ်သမားတစ်ယောက် အစားထိုးပေးဖို့ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က စင်ကာပူကနေ ခွင့်ပြုတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့လို အမေရိကန်နိုင်ငံကို လုံးဝမရောက် ဖူးသူတွေထက် ပိုပြီး အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဂီတသမား (ကီးဘုတ်သမား) ဖြစ်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာက တစ်ကြောင်း သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဟိုးအရင်ကတည်း (Plus3) အဖွဲ့ (အဲဒီ အဖွဲ့က မြစ်ကြီးနားက နာမည်ကြီးတိုင်းရင်းသား ဗိုလ် ဗီဇာပါ) ရဲ့ Live Show သွားတီးကြတုန်း အသံဖမ်းဖို့ လိုက်လာတဲ့ စောအောင်ဦးက ပထမ Lazy Club ရဲ့ ကီးဘုတ်သမား မရောက်လာမှု ကြောင့် အခက်အခဲကြုံတုန်း ဝင်ပြီး ကူညီတီးခတ်ပေးခဲ့ဖူးလို့ ခင်မင်လာတာက တစ်ကြောင်း၊ သူ့ရဲ့ အသံဖမ်းအင်ဂျင်နီယာ အတွေ့အကြုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သွားတီးရမယ့် မြို့ ၉ မြို့ ရဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အသံပိုင်းအင်ဂျင်နီယာတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး အကောင်းဆုံး ပုံပိုးပေးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တာကြောင့် သူ့ကို အမေရိကန်နိုင်ငံကို သွားဖျော်ဖြေမယ့်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ရင်

လိုက်နိုင်မလားလို့ ကမ်းလှမ်းချိန် သူကလည်း တက်တက်ကြွကြွနဲ့ လိုက်နိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ခဲ့လို့ တကယ်သွားဖြစ်တော့ ဧည့်သည် ကီးဘုတ်ပညာရှင် အဖြစ်နဲ့ လိုက်ပါလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ (အဲဒီ လို ပင်တိုင်ကီးဘုတ်သမားလေးရဲ့ အမေရိကခရီးစဉ် လွှဲချော်မှု ကို မနာလို သူတွေက ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားနေတုန်း ရိသလို သဲသလို စကားနာထိုးကြ တဲ့ စကားတွေလည်း ကြားနေရပါသေးတယ်။ ဒါဟာလည်း လူသဘာဝအတိုင်းပဲလို့ ဖြေသိမ့်လိုက်ရပါတယ်။) ဒါကြောင့် အဖွဲ့ဝင် ၉ ယောက်ရဲ့ မိသားစုတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြပြီးတာနဲ့ လေဆိပ်အသစ်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းအလေးချိန် ချိန်တွယ်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတွေ (Show ပွဲတွေမှာ ဝတ်ဖို့ ၃ လစာ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးတွေ) ချိန်တွယ်ဖို့ တန်းစီကြ ရပါတယ်။ အဲဒီ လို အဝတ်အစားကိစ္စ ရေးရင်း လင်းစတူဒီယိုက ပိုင်ရှင် အန်တီ(ဘုတ်) ရဲ့ မှာ လိုက်တဲ့ စကားအကြောင်း ရေးပြချင်စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ အန်တီဘုတ်က ဘယ်လို မှာ ခဲ့သလဲဆိုတော့ ခရီးမသွားခင် ၁ ရက် အလိုသူ့စတူဒီယိုမှာ အမြန်ဆုံးတီးပေးဖို့ သီချင်းတစ်ပုဒ် သီချင်းတစ်ပုဒ် အပ်လာတဲ့ အဆိုတော်လေး (စောသက်) ရဲ့ သီချင်းတီးဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း သူက စားသောက်ခန်းမှာ တွေ့တော့ - ‘နင်တို့ အမေရိက သွားရင် အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ က မြန်မာတွေက အင်္ကျီအဝတ်အစား တွေလောက် တော့ သူတို့အတွက် ကုန်ကျစရိတ် မများ လို့ လက်ဆောင်ပေးနိုင်ကြတယ်၊ ယူမသွားကြနဲ့” လို့ မှာ လိုက်ပေမယ့် (သူက သမီးလေး အမေရိကမှာ ကျောင်းတက်နေလို့ ခဏခဏ သွားနေကျပါ) ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဟိုမှာ ရောက်လို့အင်္ကျီလဲစရာ မရှိရင် ၊ လျှော်စရာစက် မရှိရင်၊ ကိုယ့်မှာ ယူသွားတဲ့ ဒေါ်လာငွေလေး နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ ၃ လလောက် ကြာအောင် နေရချိန် စားစရိတ်နေစရိတ် ခရီးစရိတ် (ခြေစောင့် လက်စောင့်) သိမ်းထားရမယ့် ပိုက်ဆံကို အင်္ကျီဝယ် မဝတ်ချင်တာကြောင့် (တကယ်တော့ အင်္ကျီသာ မဝယ်ချင်တာပါ။ ဂစ်တာတော့ ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ) ။ ဒီက ပွဲ ၁၁ ပွဲအတွက် ဝတ်ရမယ့် အင်္ကျီ၁၁စုံတော့ (ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့အထဲက အကောင်းဆုံး ရွေးပြီး) ယူ သွားပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း အိမ်နေရင်း အင်္ကျီကအစ ပွဲတက်အင်္ကျီ အဟုတ်ဘဲခရီးသွားရင်း ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီ အလယ်၊ ပုဆိုးတွေ အဆုံး တစ်ခုမကျန်အောင် ထည့်ရလို့ အိတ်ကြီး တစ်လုံးလုံး အပြည့်အသိပ်ပါ။ ဒီကြားထဲ

စာအုပ်မဖတ်ဘဲ အိပ်လိုမရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုက္ခကို ကြုံတင်ပြီး ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ဖတ်ရအောင် ဖတ်လို့လည်း ကောင်းရမယ်၊ (ကောင်း မကောင်းကို သိပြီးသား၊ ဖတ်ဖူးပြီးသားလည်း ဖြစ်ရမယ်) ဝတ္ထုကြီးတစ်အုပ် (အဲဒီ ဝတ္ထုကြီးအတွက် 'ဆရာမောင်မိုးသူ' ရဲ့ 'အိပ်ဇီးဒပ်' ကို ရွေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အမေရိကန်ခရီးအတွက် လမ်းညွှန်စာအုပ်အဖြစ် 'ဦးဦးမြတ်ဦး' ရဲ့ 'သွားကြ မလား အမေရိက' နဲ့ 'ဆရာ ဒေါက်တာဇော်သန်း' ရေးတဲ့ 'အမေရိကန်ခရီးသည်' စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ယူသွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဖတ်လိုကောင်းမယ့်စာစု လေးတစ်အုပ်အဖြစ် ဆရာသုမောင်ရဲ့ အနုပညာရှင်များ အကြောင်း (ဝင်းဦးက စ၊လို့ လွင်မိုး အဆုံး) ဖတ်လို့ လက်က မချအောင် ကောင်းတဲ့ စာအုပ်လေးတွေပါ ပါအောင်ယူသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ အိတ်ထဲမှာ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်၊ စက္ကူစာအုပ်က စလို့ နောက်ဆုံး နေကြာစေ့၊ ငါးပိုကြော်၊ လက်ဖက်သုပ်ဘူး စတဲ့ စားစရာပေါင်းစုံကိုပါ ဂူပါမတ်ကြီးတစ်ခုကနေ ကျွန်တော့်အမျိုး သမီးက စိတ်ပူစွာ ထည့်ပေးလိုက်တာမို့ နေရာလွတ် မရှိခဲ့ပါဘူး။

Lazy Club အဖွဲ့နှင့် အဆိုတော်များ ဓရီးစမထွက်ခင် အမှတ်တရ

ဒီလို ပစ္စည်းပေါင်းစုံနေတဲ့ကြားက ဟိုနိုင်ငံမှာ တစ်မြို့ ကို ဂစ်တာ Effect တစ်ခု ငှားတီးရင် ကိုယ့်ပွဲမတီးခင် ဂစ်တာသံ Setting လုပ်နေရမှာ (အသံညှိနေရမှာ) စိုးလို့ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ဆွဲတော် G.T.5 Effect ဗီဝေ ကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ Effect ကြီးပါ ထည့်ယူသွား ရတော့ အိတ်ကြီးတစ်အိတ်၊ Effect ထည့်တဲ့ အိတ်အကြီးကြီးက တစ်အိတ်၊ ပြီးတော့ လည်း ကျောပိုအိတ် (အပြာရောင်) ထဲမှာ လည်း စာရေးဖို့ စာအုပ်အလွတ်၊ ဘောပင်ကစ၊ လို့ ကင်မရာ သီချင်း နားထောင်ဖို့ MP4 Player စသဖြင့် တိုလီမိုလီ၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ချမ်းရင် ဝတ်ဖို့ အနွေးထည်ကအစ ထည့်တဲ့အိတ်က တစ်အိတ်၊ ခါးမှာ ပတ်တဲ့စစ်ရောင်(ခါးပတ်အိတ်) (အဲဒီ အိတ် က ပတ်စပို့နဲ့ တခြား အသေးသုံးပိုက်ဆံကအစ ထည့်ဖို့ပါ) စတဲ့ များ ပြားလှတဲ့ အသုံးအဆောင် တွေကြောင့် တန်းစီချိန်မှာ လည်း တခြားလူတွေထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီးမလွတ်မလပ် ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါတောင် ဂစ်တာမယူလာဖြစ်တာ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ။ ပစ္စည်းအားလုံးချိန် တွယ်ကြချိန်၊

ကျွန်တော့်အိတ်က သတ်မှတ်ထားတဲ့ (ယူခွင့်ရတဲ့ကီလို ၅၀ ထက် ပိုများ နေလို့)
အဝတ်အစားတွေ ပြန်ထုတ်ပြီး Effect အိတ်ကြီးကို လွယ်လိုက်မှ သတ်မှတ်ကီလို
ဖြစ်သွားလို့ ဝန်ထမ်းတွေက လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ကျောပိုးအိတ်ကလွယ်၊
Effect အိတ်ကြီးကိုလည်း ဘေးစောင်းလွယ်ပြီး၊ ခါးပတ်အိတ်ပိတ် ခရီးထွက်ဖို့
လှေကားထစ်တွေ ဆီတက်ပြီး လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးရဲ့ အစစ်အဆေး ခံရပါတော့တယ်။ အဲဒီ
လို လူတိုင်း ကိုယ့်ပစ္စည်းအိတ်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ တန်းစီနေချိန် ဟိုဘက်လိုင်းမှာ တန်းစီနေတဲ့
အဆိုတော်ကြီး (ကို) ချစ်ကောင်းကို ကြည့်လိုက်တော့
သူကထူးထူးဆန်းဆန်းမြားထည့်တဲ့အိတ်လို ပလတ်စတစ်ဘူး ရှည်ရှည်ကြီး လွယ်ပြီး
အစစ်အဆေးခံနေလို့ `ရော်ဘင်ဟု` လို့ ဝိုင်းစမိပါသေးတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း
အဲဒီ ဘူးကြီးနဲ့ လွယ်ရက် လျှောက်သွားနေတာ တွေ့တိုင်း ရပ်ရှင် ထဲက
မြားသည်တော် `ရော်ဘင်ဟု` ကို မျက်လုံးထဲ မြင်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူသိများ
တဲ့ဂီတသမားတွေဖြစ်နေလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ တာဝန်ရှိသူတွေက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ
ခရီးစဉ်အကြောင်း မေးပြီး ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးဖို့ပဲ x-Ray စက်ထဲထည့်ပြီးချိန်၊
လူကိုယ်တိုင် အစစ်အဆေး ခံရတော့ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ထုတ်ပြရင်း
တစ်ထောင်တန် အနည်းငယ်ကို တွေ့သွားတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ဘာလို့ မြန်မာငွေ
ယူသွားတာလဲလို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ အခု လာတဲ့လမ်းမှာ မုန့်စားတော့
ရှင်းဖို့ရယ် ... ပြန်ရောက်တော့ ကားငှားတာရယ် ... ပစ္စည်းအတင် အချလုပ်ပေးတဲ့
ဝန်ထမ်းတွေကို ဝန်ဆောင်ခပေးဖို့အတွက် ခြွေစောင့် လက်စောင့် ယူသွားတာပါလို့
အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က တကယ်ဆို
ယူသွားခွင့်မရှိဘူးလို့ ပြောလာလေတော့ ကျွန်တော်မှာ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်သူမှ
ပြန်ပေးလို့ မရတဲ့နေရာ (အိမ်သားတွေက ပြန်သွားကြပါပြီ၊ ဝင်လို့လည်း မရတော့ပါဘူး)
ဖြစ်နေလို့ အမှိုက်ပုံထဲပဲ ထည့်ခဲ့ရမလို သူ့ကိုပဲ ပေးခဲ့ရမလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်လည်း `ကျွန်တော်နိုင်ခြား သွားတဲ့ ခရီးများ လှပါပြီ၊ အပြီးအပိုင် သွားတာလည်း

မဟုတ်တော့ ဒီလို ပိုက်ဆံယူခွင့် မရှိတာ တကယ်ကို မသိလို့ အများ ပြည်သူတွေ အဲဒီ ကိစ္စ သိခဲ့အောင် ဆောင်းပါးတွေ၊ ကြေညာချက်တွေမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရေးပြထားရင် (တကယ်ကို မသိနားမလည်တဲ့) ကျွန်တော့်လို လူမျိုး တွေအတွက် ပိုကောင်းသွားမှာ ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စလေးကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရီးသွားစာအုပ် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လို့ ထုတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ထည့်ရေးပေးပါမယ်။ ဒါမှ အများ ပြည်သူတွေ သိကြမှာ ပေါ့ . . .လို့ ရိုးရိုးသားသားပဲ အကြံပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပေါက် သွားသလဲ မသိတဲ့ ဝန်ထမ်း အမျိုး သမီးကြီးက “အဲဒါ ကျွန်မတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး” လို့ ပြောပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် လည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။ စာရေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာနဲ့ ရေးစရာ စရာတဲ့ ကိုယ်ကပဲ ကံကောင်းလွန်းနေသလား မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ မြန်မာပိုက်ဆံငွေ ပါလားလို့ သတိပေးခံရတဲ့ အန်ကယ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရေးဖို့ အားပေးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သိရတာ က အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ ‘နေက မွေးတဲ့လ’ ရုပ်ရှင်ကားကြီးနဲ့ ကုမ္ပဏီ အကယ်ဒမီ ရထားတဲ့ (မြိတ်) (ဦး) တင်အောင်နဲ့ မိသားစု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီမှာ ပဲ လေယာဉ်မထွက်ခင် အနားယူတဲ့ အခန်းထဲ ရောက်ပြီး ဘာမှ မည်မည်ရရ မစားရသေးတဲ့ အဆိုတော်တွေလည်း လေယာဉ် စားသောက်ခန်း (အိုရီယင်တယ်ဟောက်စ် စားသောက်ဆိုင်) က မှာ စားကြပြီး အချိန်ဖြုန်းကြပါတော့တယ်။ တကယ်တမ်းလေယာဉ်ပျံ (ထိုင်းလေးကြောင်း) ခရီးစဉ်ထွက်ဖို့ ကြေညာလိုက်ချိန် အားလုံးကိုယ်အမိ မြန်မာပြည်ကြီးနဲ့ အကြာကြီးခွဲရဦးမယ် (၃ လ လောက် တစ်ခါမှ ခရီးမသွားကြဖူးလို့ သဘောသားတွေ ကြားရင် တော့ ဝိုင်းရယ်ကြမှာ အမှန်ပါ။) ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဝမ်းနည်းတဲ့ မျက်နှာ သေလေးတွေနဲ့ T ၆ (ထိုင်း အဲယားဝေး) လေယာဉ်ပေါ် တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ တကယ်တမ်း လေယာဉ်ထွက်ချိန်မှာ လည်း နှုတ်ဆက်မယ့်သူ မရှိတဲ့ လေဆိပ်ကြီးဘက် မျှော်ငေးကြရင်း ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်ဦးမယ် မသိရတဲ့ အနုပညာ ခရီးသည်တစ်ယောက်ရဲ့ ခရီးအစအတွက် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဝေဟင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

သုဝဏ္ဏဘူမိ ခရီးသည်

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာတဲ့ T၆ (ထိုင်းအိယာဝေး) လေယာဉ်ကြီးဟာ

မြန်မာ နိုင်ငံကနေ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ ကို ပျံသန်းချိန် ၁ နာရီ ကျော်ကျော်ပဲ စီးရမှာ ဖြစ်လို့ လေယာဉ်ဝေဟင်ထဲ ရောက်ပြီး ထိုင်ခုံ ခါးပတ်တွေ ဖြုတ်လို့ရပြီ ဆိုတာနဲ့ ထိုင်းလူမျိုး ကုတ်အင်္ကျီ ခရမ်းရောင် ဝတ်ထားတဲ့ လေယာဉ်မောင်၊ လေယာဉ်မယ်တွေက မျက်နှာသုတ်စရာ တစ်ရှူး၊ စလေး တွေ လိုက်ဝေပေးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မနက်စာ ကျွေးမွေးတဲ့ အစားအစာတွေကို ဗန်းလေးတွေနဲ့ လိုက်ဝေပေးပါတယ်။ အစားအသောက်ဘူးတွေ ပေးပြီးတာနဲ့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ အချိုရည်၊ ဝိုင်အရက်၊ ဘီယာ စသဖြင့် ကိုယ် သောက်လိုတာ မှာ စားလို့ ရပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဝိုင်အဖြူတွေ၊ အနီတွေ မှာ သောက်ကြပြီး အရှိန်ရစပြုနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မဖြစ်မနေ သောက်ရမယ်ဆိုလို့ ဝိုင်အဖြူတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရပါသေးတယ်။ သူတို့ လေကြောင်းလိုင်းက ကျွေးမွေးတဲ့ စားစရာ ဗန်းလေးထဲမှာ သွားကြားထိုးတံ၊ ဆား၊ ငရုတ်ကောင်းမှု နံနက် စလို့ စက္ကူတစ် ရှူး မျိုး စုံပါ၊ ပါတယ်။ အဲဒီ လို သကြားထုပ်တွေ၊ နို့မှုန့်ထုပ်တွေနဲ့ ကော်ဖီ ဖျော်သောက်ဖို့ ထည့်ပေးထားတာကို မြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းရဲ့ ဧည့်သည် ကီးဘုတ်ပညာရှင် စောအောင်ဇူးက သူ ကြားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်လေးတစ်ခုကို ပြောပြပါတယ်။

သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဂီတသမားတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားလေယာဉ်စီးတော့

လေယာဉ် ပေါ်မှာ အစားအသောက် ကျွေးချိန် သူ စားတဲ့ဗန်းထဲကပါသမျှ အထုပ်တွေ အကုန် ကော်ဖီထဲ ထည့်ဖျော်ပါတော့တယ်တဲ့။ သူ့ကော်ဖီက သကြား၊ နို့မှုန့်တင်မကဘဲ ဆားတွေရော၊ ငရုတ်ကောင်း မှုန့်တွေရော မသိဘဲတွေ သမျှအထုပ် ဖောက်ထည့်တော့ သူ့ဟာသူ ဖျော်သောက်ချိန် မျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့သွားပြီးမှ ဘေးက သူငယ်ချင်းကို ဒီလို ပြောပါတယ်။ "ဒီလေယာဉ်က တိုက်တဲ့ ကော်ဖီ အနံ့က တစ်မျိုး ကွ၊ ကေန္တ ဘရာဇီးကော်ဖီနဲ့ တူတယ်" ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ မှာ :သန်းမှတ် ချက်ချခဲ့တာ ပြန်ပြောပြတော့ ကျွန်တော်

လေယာဉ်စီးတိုင်း၊ ကော်ဖီသောက်တိုင်း ဘရာဇီးကော်ဖီ ကို သတိရ နေမိပါတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း စ၊ကြ၊ နောက်ကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ
 ဘန်ကောက်မြို့ ကို လေယာဉ် ဆိုက်တဲ့အချိန် ၁၀:၃၀လောက် ရှိပေမယ့် ထိုင်းနိုင်ငံထဲ ဝင်ရန်
 နာရီဝက် မိနစ် ၃၀ ထပ်ပေါင်းလိုက်ရလို့ ဒေသစံတော်ချိန် မနက် ၁၁ နာရီ ဖြစ် သွားပါပြီ။
 ဒါကြောင့် လေယာဉ်ထွက်ပေါက် လိုက်ခေါင်းကတစ်ဆင့် ကိုယ်တစ်ဆင့်စီးရမယ့် ဂိတ်ကို
 ရှာပြီးတာနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ လော့စ်အိန်ဂျလီမြို့ Lax လေဆိပ်ကိုတိုက်ရိုက်ပျံသန်းမယ့် T6
 လေယာဉ် ထွက်မယ့်အချိန် က ည ၇:၁၅ မိနစ် ဖြစ်နေလေတော့ တစ်နေကုန် လေဆိပ်ထဲမှာ
 ဘယ်လို အချိန်ဖြုန်းကြမလဲ တွေးကြရင်း ပထမဆုံးကိုယ့်မှာ ပါလာတဲ့ ဒေါ်လာတွေနဲ့
 ယိုးဒယားငွေ (ဘတ်) လဲလှယ်ဖို့ စတင်ကြိုး စားရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
 အစားအသောက်လည်း အရေးမကြီး၊ အရေးကြီးဆုံးက ရန်ကုန်မှာ ရွှေထက်ရှားတဲ့ Guitar
 Technique

မဂ္ဂဇင်း၊ အခွန်လွတ် စာအုပ်ဆိုင်မှာ လိုက်ရှာပါတော့တယ်။
ထင်တဲ့အတိုင်းတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ဒေါ်လာ ငွေနဲ့ ပေးလိုရသလား မေး၊
ပတ်စ်ပို့ပြပြီး အဲဒီ စာအုပ်ယူပိုငွေပြန်အမ်းတဲ့ ဘတ်ငွေယူပြီး အဆိုတော်တွေနဲ့
အဖွဲ့သားတွေနောက် မြန်မြန်လိုက်ရပါတော့တယ်။ စာအုပ်က ၁၅
ဒေါ်လာကျပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ ရဲ့
လေဆိပ်အသစ်(သုဝဏ္ဏဘူမိ) ကြီးက အရမ်းရှည်လှို ခြေထောက်ညောင်းအောင်
လျှောက်ရပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စတည်းချကြမယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး
ကိုယ်စားချင်တာ ပြထားတဲ့ပုံတွေမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဈေးနှုန်းကြည့်ပြီး မှာ ၊
အအေးဘူးယူ၊ ပြီးတာနဲ့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး လူမရှိတဲ့ ခုံအလွတ်တစ်ခုမှာ
သွားထိုင်ကြပြီ အချိန်ဖြုန်းဖို့ ကြိုး စားရပါတော့တယ်။ ကွန်ပျူ
တာလက်တော့ပါလာသူ ကိုအောင်ဒူးက သူ့လက်တော့နဲ့ Wi Fi
မိတဲ့နေရာသွားပြီး Internet ဝင်ကြည့်နေပါတယ်။ အဆိုတော်တွေက တော်
ဘီယာသောက်သူသောက်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းကြော်နဲ့
အအေးဘူးစားသောက်ပြီး ပိုနေတဲ့ အချိန်မှာ အလကား မဖြစ်ရအောင်
အမေရိကခရီးရဲ့ အဖွင့်စခန်း စရေးလိုက်ပါတယ်။
တကယ်လည်းစိတ်ပါလက်ပါရေးရတော့စာရေးတာစာရန်ဝင်နေပေမယ့်
နောက်ထပ် စာသောက်သူ တွေလာထိုင်မယ့်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က
မထတမ်း ကျောက်ချနေလို့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေက ချောင်းဟန်ပသလို
ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လို့ အအေးဝယ်သောက်ရ၊ စားစရာမှာ စားရနဲ့
နောက်ကြောင်းမအေးပါဘူး။ဒါကြောင့် ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်မှာ
အဖွဲ့သားတချို့ဆီ ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ်နဲ့ Effect အပ်ခဲ့ပြီး
လေဆိပ်ထဲစာရေးစရာ ကုန်ကြမ်းရနိုင်ပါမလား ရှာဖွေလမ်း လျှောက်မိရင်ပဲ
မြန်မာသဘောသားတွေနဲ့ တွေ့ချိန် သူတို့ကစနုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်
ခရီးစဉ်မေး၊ ပြန်ဖြေရင်း သူတို့က မြန်မာပြည်ပြန်တော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း သိရလို့
သူတို့ရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန် ဝမ်းသာနေပုံကို ကြည့်ပြီးစကားပြော၊ သူတို့က ဓာတ်ပုံ တွဲ
ရိုက်ပါရစေ ခွင့်တောင်းလို့ ဓာတ်ပုံရိုက်၊
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလည်းဓာတ်ပုံပြန်ရိုက်ပေးခိုင်းပြီး ခရီးဆက်ချိန်
လေဆိပ်ထဲမှာ အမျှော်လင့်ဘဲ စတီရီယိုတေးသံရှင် ကဗျာဘွဲ့မှူးနဲ့ သူ့အမျိုး
သားကို တွေ့တော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဘာကိစ္စလာတာလဲ မေးချိန်၊ သူ့အမျိုး သားရဲ့
အဖေဆေးကုခံဖို့ လာတာလို့ သိရလို့ သူတို့ ပြန်မေးတဲ့
ကိုယ့်ခရီးစဉ်ကိုပြောပြတဲ့အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိခဲ့ရပါဘူး။
ဒါကြောင့် လေဆိပ်အဆုံးထိ လမ်းလျှောက်ပြီးတာနဲ့

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ကိုယ်နေရာ ကိုယ်ပြန်တော့ ညနေ၅
နာရီခွဲလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုယ်ထိုင်ခဲ့တဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေး
ရှိရာသွားကြည့်တော့ တခြားနိုင်ငံခြားသားတွေပဲ ထိုင်နေကြလို့ ဆိုင်များ မှာ
သလား သေသေ ချာချာ ဆိုင်းဘုတ်ကြည့် တော့လည်း ဒီဆိုင်ဆိုတာ
သေသေချာချာ မှတ်မိနေပါတယ်။ အနီးအနား စopping ထွက်တဲ့ သဇင်ရဲ့
အဝတ်အိတ်တွေ ထင်ထားတဲ့ တွန်းလှည်းပေါ် ကိုယ်ရဲ့ ကျောပိုး အိတ်နဲ့ဝစ်တာ
Effect တင်ထားမိတော့ အဆိုတော် တွေလည်း ပျောက်၊
သူငယ်ချင်းအတီးသမား တွေလဲရှာလို့ မတွေ့နဲ့ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ပျောက်သွားကြသူတွေကို ဘယ်နားမှာ ရှိ မလဲ လိုက်ရှာရင်း မတွေ့တော့
ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို သူများ တွေ သယ်ပေးရတဲ့ အဖြစ်ရောက်နေပြီလို့ တွေးမိပြီး
လေဆိပ်အနံ့ လိုက်ပြီး ရှာမတွေ့တာနဲ့ ၃ ထပ်ကနေ ၂ ထပ်ကိုပြန်ဆင်းပြီး
အမေရိက လေယာဉ်စီးရမယ့် ဂိတ်ဆီမှာ အဆိုတော်တွေအားလုံးကြို
သွားနေကြပြီထင်တယ်လို့ သတိရလိုက် မိတာနဲ့
လေဆိပ်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့်လေယာဉ်စီးရမယ့် ဂိတ်တံခါးဆီ
လမ်းညွှန် အချက်ပြ ဆိုင်းဘုတ်တွေကြည့်ပြီး အမြန်ပြေးရပါတော့တယ်။
တကယ်တမ်း ကိုအောင်ဒူး၊ ကိုမရခိုင်တို့ပဲ ရောက်နေတာ တွေ့လို့ကျွန်တော်ရဲ့
ငေးမောမိတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် လူစုကွဲသွား မိတာကိုရှင်းပြ၊
အဆိုတော်တွေလာမယ့်လမ်းကိုသာ မျှော်ကြည့်နေရပါတော့တယ်။
တကယ်တော့ လက်တွန်းလှည်းတွေက ဂိတ်အဝင်ဝ စက်လှေကားမှာ
ထားခဲ့ရတာ ဖြစ်လို့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ရဲ့ လေးလံလှတဲ့ Effect နဲ့
ကျော်ပိုးအိတ်ကို တစ်ယောက်ကတော့ သယ်လာရတော့ မှာ ပဲ သိလိုက်ပေမယ့်။
ကိုယ်ကလည်း လူတစ်ကိုယ်လုံးအစစ်ခံတဲ့ စက်ထဲဝင်ပြီးမှ အပြင်ပြန်ထွက် လို့
မရတာ ကြောင့် သူတို့အဆိုတော်တွေ အထဲမှာ ရှိနေတယ်ထင်ပြီး
အလောတကြီးဝင်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ကျိတ်ပြီး အပြစ်တင်နေမိပါတယ်။ ၁၀
မိနစ်လောက် အကြာမှာ တော့ အဆိုတော်အဖွဲ့နဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ Player တွေ
ဝင်လာကြတာ မြင်နေရပါတယ်။ သူတို့ ရှာဖွေ အစစ်ဆေးခံနေချိန် အားနာတဲ့
စိတ်နဲ့ သွားတောင်းပန်ပြီး ကိုယ် Effect ကို သွားယူတော့ သယ်လာပေးတဲ့
ဇော်ပိုင်က ကျွန်တော် Effect ကြီးကို အလေးခံ သယ်လာပေမယ့် အပြုံး
မပျက်ဘဲ “မနီဝယ်ကျွေးရမယ်နော်”လို့ စလိုက်လို့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး
ပျော်နိုင် သွားပါတယ်။ (ကျေးဇူးပဲဇော်ပိုင်) ဒါကြောင့် သူ့ဆီက Effect ကို
လက်လွှဲယူ တောင်းပန်ပြီး လက်တွန်းလှည်းနဲ့ တစ်ချိန်လုံး တွန်းသယ်ပေးရတဲ့
ညီမငယ် သဇင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ရပါ တယ်။

သုဝဏ္ဏဘူမိလေဆိပ် စားသောက်ဆိုင်တွင် အမှတ်တရ

လူအားလုံး စုံပြီဆိုမှကိုယ့်လေယာဉ်လတ်မှတ်နဲ့ ပတ်စ်ပို.အားလုံးထုတ်၊
တန်းစီကြပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံကို ပျံသန်းဖို့ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ Thai Airway
လေယာဉ်ကြီးရဲ့ အပေါ်သို့ တက်ဖို့ အသင့်ပြင်ရပါတော့တယ်။ တကယ်တမ်း
ထိုင်းနိုင်ငံလေဆိပ်မှာ ရောက်နေချိန်မှာ လည်း ကိုယ့်မြန်မာနိုင်ငံနဲ့
အနီးဆုံးနေရာ နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ စိတ်ထဲမှာ တော့ ထူထူခြားခြား
မဖြစ်မိပါဘူး။ (တခြားနိုင်ငံတွေ သွားတိုင်း ထိုင်းနိုင်ငံက တစ်ဆင့်စီးနေကျမို့
ထင်ပါရဲ့။) အခုခရီးကလည်း လေထဲမှတင် ၁၆ နာရီကျော်မောင်းရမယ်။
နေတော့လည်း ၂ လခွဲလောက်နေ ရမယ်။ အချိန်တွေ
ရာသီဥတုတွေလည်းအပြောင်းအလဲ ကြုံရမယ်။ လူသစ်အပေါင်းအသင်း
အသစ်တွေနဲ့ လည်းဆုံရမယ်။ စတိတ်ရှိုး တီးရာမှာ လည်း တကယ်
အမေရိကန်နိုင်ငံသား စက်မှု ပညာရှင်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး တီးခတ်ရမှာ မို့
အရာရာဟာ ရင်လေးစရာချည်ပါပဲ။ အခက်ခဲဆုံးကိစ္စတစ်ခုကတော့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြည်ဝင်ခွင့်ကို လက်မခံခဲ့ရင် လေဆိပ်မှာ ရှိတဲ့ လူဝင်မှု

ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိက မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကျေနပ်လောက်အောင်
မဖြေနိုင်ခဲ့လို့ မြန်မာပြည်ပြန်ရရင် အရှက်တော့ ဖြန်းဖြန်းကွဲတော့မှာ ပဲလို့
တုန်လှုပ်နေမိပါတယ်။ ဒီလိုအဖြေမတတ်လို့ မြန်မာပြည်ပြန်ခဲ့ရတဲ့
မြန်မာတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာရေးဆရာ ဦးဦးမြတ်ဦးရဲ့
'သွားကြဦးမလား အမေရိကား' စာအုပ်ကလည်း လောလောလတ်လတ်
ဖတ်ထားတော့ တော်တော်ကို မပျော်ရွှင်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော့် မှာ မြန်မာပြည်မှာ
အေးအေးနေရင် ကောင်းသား၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ စိန်ခေါ်မှု တွေ ရင်ဆိုင်ချင်လို့
အမေရိကသွားချင်တာ၊ အခုတော့ မှတ်ပြီလားလို့ စိတ်ထဲကတွေးမိရင်း
သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံဆီ ကိုယ့်လေယာဉ်လက်မှတ်
ပြပြီးလေယာဉ်ထဲဝင်မယ့်လိုဏ်ခေါင်း (Tube)ထဲဝင်၊ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့
လေယာဉ်ကြီးထဲက ကိုယ့်ထိုင်ခုံနေရာမှာ ဝင်ထိုင်၊ လေယာဉ်မထွက်ခင်
အချိန်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အမေရိက ခရီးသွားဖြစ်ဖို့ အမေရိကကပွဲ
စီစဉ်သူ မသီတာရန်ကုန်ရောက်လာပုံ ကျွန်တော်တို့အားလုံးနဲ့ တွေ့ကြုံ
တိုင်ပင်ကြပုံတွေနဲ့ အရာအားလုံးထဲမှာ အခက်အခဲဆုံးဖြစ်တဲ့ အမေရိကန် ဗီဇာ
(VISA) ရဖို့ သံရုံးကို ဝင်ခဲ့စဉ်က ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ရယ်စရာ၊
စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေအကြောင်း အတွေးထဲမှာ ပြန်လည်သတိရမိပြီး
အတိတ်ဆီကို ခေတ္တခဏ အလည်သွားမိပါတော့တယ်။

စိတ်ကူးထဲက အမေရိက

အမေရိက ရောက်ဖို့ဆိုတာ မြန်မာပြည်က အချို့ လူတွေအတွက် အမြဲတမ်း မက်နေတဲ့ စိတ်ကူးအိမ်မက်တစ်ခုပါ။ တကယ့်ကို အနောက်နိုင်ငံကြီးတွေထဲကမှ ကမ္ဘာ့ရဲ နံပါတ် တစ် နိုင်ငံကြီးမှာ နေသူ၊ ပြန်လာသူ အဲဒီ နိုင်ငံကို ထွက်သွားသူစသဖြင့် အတက်ပညာရှင်၊ အသိ ပညာရှင်၊ အနုပညာရှင် တွေများ စွာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ရှိကြသလို အဲဒီ နိုင်ငံကြီးက ပြန်လည် ရင်လည်း တကယ့်ကိုလူတွေ သူပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းမြှောက်စား မေးကြမြန်းနဲ့ မို့ဘဝမှာ ဘယ်အရာကိုမှ သိပ်ပြီး အောက်ကျနောက်ကျ မခံချင်သူ၊ သူများ တွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အလိုလို ရှောင်လွှဲပြီး နေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့် အတိုင်း မသွားရတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါတော့ စိတ်မဝင်စားပေါင်..... လို့စိတ်ထဲမှာ ပဲ အမြဲတွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သွားဖြစ်မယ် မထင်ခဲ့မိပါဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ သူများ တွေ အမေရိက သွားဖို့ စာမေးပွဲတွေ ဖြေကြ၊ ၁၂ Form တွေ ဖြည့်ကြ၊ အလုပ်ရှုပ်နေတာကိုတောင် ကျွန်တော်က တကယ့်ကို သနားမိပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံ ဟောလိဝုဒက ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်တိုင်း လမ်းတွေပေါ်မှာ အပစ်အခက် အသက်အဖြတ်တွေ၊ ဘူတာရုံတွေ၊ ရထားတွေထဲမှာ လူဆိုးတွေနဲ့ ရဲတွေ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားတဲ့ ပြကွက်တွေ မြင်ရတာ များ တာက တစ်ကြောင်း၊ အမေရိကက ပြန်လာသူ တချို့ ရဲ့ စာအုပ်တွေတဲမှ အမေရိကဆိုတာ သေနတ်ကို တရားဝင်ရော၊ တရားမဝင် ရော၊ ကိုင်နေကြတာ၊ ဖတ်ရလို့ ဒီလောက် အန္တရာယ်များ တဲ့ နိုင်ငံကြီးများ ဘာလို့တုန့်လူမျိုး တွေ အထင်ကြီးနေကြတာလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်မိပါတယ်။ ဒီလိုအမေရိကနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပုံပြင်တွေထဲက စပျစ်သီး ချဉ်တယ်လို့ ကိုယ်မစားရတိုင်း အကောင်းမမြင်တဲ့ မြေခွေး လို ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးတွေ ကလည်း ဘယ်လိုမှ လှလှပပ မရှိတာကြောင့် တကယ်တမ်း အမေရိကပွဲ သွားတီးဖို့ အဆက်အသွယ် စရပြီလို့ မန်နေဂျာ အီကြာကွေး (ဖိုးနိုင်ထွန်း) ပြောစဉ်က တာဝန်အရသွားမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တွေးနေမိ ပါတယ်။ ဘာလို့ ဒီလိုတွေးမိသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအတီးသမားနှစ် ယောက် သူတို့ဘာသာ သူတို့ ချိတ်ဆက်ပြီး USA မှာ

သွားတီးမယ်ဆို ဗီဇာဝင်ခဲ့စဉ်က သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်က သက်သေခံလက်မှတ်ထိုးပေး၊ ဒေါ်လာငွေတွေ သူတို့ကို ခေါ်သူတွေက စိုက်ထုတ်ပြီး ဗီဇာဝင်ကြပေမယ့် သူတို့အားလုံး (အဆိုတော်တွေလည်း ပါပါရဲ့) ဗီဇာ မရခဲ့ (Reject) လုပ်ခံခဲ့ရလို့ သူတို့ပတ်စ်ပို့မှာ ငြင်းပယ်ခံရတဲ့ တံဆိပ်တုံးသာ အဖက်တင်ခဲ့တာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေဖြစ်ခဲ့လို့ ငါတို့ကိုလည်း ခေါ်မယ်ပြောပြီး ဒီလိုကိုယ့်ဘက်က လျှော့တွက်ထားတဲ့ အခြေအနေမှာ US A က ပွဲစီစဉ်သူတွေက Performance VISA နဲ့ (အနုပညာနဲ့ ပြည်ပခွင့်ရအောင်) လျှောက်မယ် (ဒါကို P.1 ဗီဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်) ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်း ရဲ့ မှတ်တမ်း VCD တွေ၊ Tape CD တွေ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေက Internet က အချက် အလက်တွေ စုဆောင်းပြီး၊ US A မှာ ရေနံငှားပြီး P.1 VISA လျှောက်နေတယ်။ တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၁၀၀ လောက်ကုန်တယ်။ (ဗီဇာဖိုးနော်) ကြားရတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟုတ်လာသလို ခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်ရောက်ဖူးတဲ့ စင်္ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား စသဖြင့် အာရှနိုင်ငံတွေရယ်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံလို ဥရောပနိုင်ငံတွေရယ် ရောက်ဖူးနေတာပဲ။ အမေရိကတော့ မလွယ်လှပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်တင်းပြီး ဖြစ်မလိုလို အခြေအနေကို သံသယ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေတုန်း ဒီနှစ် ၂၀၀၉ သင်္ကြန် အပြီးမှာ မန္တလေးက ရန်ကုန်ကို အရောက် US A ကပွဲစီစဉ်သူ မသိတာ မြန်မာပြည်လာမယ်။ တီးဝိုင်း အဖွဲ့သားတွေ၊ အဆိုတော်တွေနဲ့ Date သတ်မှတ်မယ်ဆိုပြီး တွေ့ဆုံဖို့ကြိုး စားလာလေတော့ ကျွန်တော်လည်း သင်္ကြန်ပြီးပြီးချင်း မန္တလေး ကနေ ရန်ကုန်ပြန် (မိသားစုနဲ့ မုံရွာ သွားလည်ပြီး အဲဒီ နေ့အမီပြန်ခဲ့ရတာ ပါ။) တွေ့ဆုံကြမယ့် ညမှာ နှင်းဆီကုန်း ဘိုးဘွားရိပ်သာရှေ့က ထိုင်စားသောက်ဆိုင်မှာ နဖူးတွေ ခူးတွေ စကားစပြောဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ပွဲကို ည ၇ နာရီလောက် ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ စိုးနိုင်ထွန်းနဲ့ ဖုန်းချိန်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင်၊ ရီဇတ်လုပ်တဲ့ အခန်းမှာ စောင့်ကြရင်း ကိုမရခိုင်၊ ကိုအောင်ခူးတို့ ရောက်လာကြတယ်။ ကိုဂျင်ပိကတော့ ချင်းတောင်ဆက်ပြီးသွားနေလို့ အလာခဲ့ နိုင်ဘူး။ အဆိုတော် ဇော်ပိုင်နဲ့ ဇနီး မမီမီ၊ ဓဇာနည်နဲ့ ဇနီး ဝမ်း၊ အဆိုတော် သဇင်နဲ့ သူမိခင်တို့ အားလုံးရောက်လပြီး ချိန်မှာ မသိတာနဲ့ အားလုံးမိတ်ဆက်ကြပါတယ်။ မသိတာက စကားပြောတာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့

စည်းကမ်းချက်တွေကို အဆိုတော်တွေကို ခက်ရင့်ရင့် စပြီးပြောပါတယ်။ “အမေရိက
ရောက်ခဲ့ရင် သီတာခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်နေရာမှာမှ ဆိုတာ တီးတာလုပ်ခွင့် မရှိပါဘူး၊
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သီတာတို့က ပိုက်ဆံအများ ကြီး အကုန်အကျခံပြီး ဗီ.1 ဗီဇာလုပ်ခေါ်ပြီးမှ
အမေရိကရောက်ချိန် ဟိုလူက လာခေါ်ဆိုခိုင်း၊ ဒီလူက လာခေါ်တီးခိုင်းတာ မျိုး တွေ
လုပ်တတ်လို့ အခုကတည်းက ကြိုရှင်းပြထားတာပါ” လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောတာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ
ဇာတ်လမ်းကတော့ လှပြီ၊ ပွဲတောင်မတီးရသေးဘူး၊ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လိုက် တာလို့
တွေးမိရင်း မသီတာနဲ့ အခြားအဆိုတော်တွေ စကားပြောချိန်၊ ကိုယ့်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ စ၊ ကြ
နောက်ကြရင်း ပြန်ချိန်နီးလာတော့ အမေရိကကို စ၊ ထွက်မယ့်ရက်၊ ပြန်မယ့်ရက်
သတ်မှတ်ကြရာမှာ ငါဇာနည်မိန်းမ ကလေးမီးဖွားပြီးမယ့်အချိန်ကို စ၊ တွက်ပြီး သီတင်းကျွတ်
လပြည့်နေရန် ကုန်မှာ စတိတ်ရှိုးစတီးမယ့်နေ့မတိုင်ခင် အရောက်ပြန်ကြဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါ တယ်။ တကယ်တော့ ဝါဝင်လို့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ မရှိချိန်၊ မိုးတွင်း
ပွဲနည်းပါးချိန် ယူ.အေ.သွားပြီး၊ ပိုက်ဆံရှာ၊ နှစ်လခွဲ နေပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်၊
သီတင်းလည်းကျွတ်၊ စတိတ်ရှိုးလည်းတီး၊ မင်္ဂလာဆောင်လည်းတီး စိတ်ကူးထဲမှာ တော့ ဝဏ္ဏ
ပါပဲ။ သွားဖြစ်တော့လည်း ရောက်ဖူးတယ်ရှိသွား တာပေါ့။ မသွားဖြစ်တော့လည်း
ကျွန်တော့်ရဲ့ တတိယ Instrumental ဘယ်လ်ဘမ် ‘သုခုမ စက်ရုပ် ဇီဝ’ , ‘Tape’ ထွက်ဖို့
နပ်စ်လုံးမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မြို့၊ ပေါင်းများစွာ အဆိုပြိုင်ပွဲ လက်တွဲ ခဲ့တဲ့ (Super
ကော်ဖီမစ်နဲ့) တခြားမြို့၊ အဆိုပြိုင်ပွဲတွေ လိုက်တီးမယ်ဆိုပြီး နှစ်ဖက်လုံး ဘယ်ဘက် က
လာလာဒေါင်းတဲ့ပုံစံ (ဖဲစကား ထည့်ရေးလို့ အထင်မကြီးလိုက်နဲ့၊ တစ်ခါမှ တက်ကယ့်ကို
မကျွမ်းပါဘူး၊ မကစားပါဘူး၊ ကြားဖူးနားဝနဲ့ လူအထင်ကြီးမလား ရေးမိတာပါ။)
အကွက်ဆင်ထား တော့ မသီတာတို့ (ယူ.အေ. ကဓာတ်ပုံဆရာ (ကို)ကျော်စွာ (၆၉၀၉၆၉)
လည်း မသီတာနဲ့ အဖော်လိုက်လာပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ အ.ထ.က (၄)
ပုဇွန်တောင်ကျောင်းသား ဆိုတာ ယူ.အေ. ရောက်မှ သိခဲ့ရပါတယ်။) ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့
အခြေအနေ ဘာထူးမလဲ စုံစမ်းရင်း ငါဇာနည်ရဲ့ မိန်းမ ကလေးမွေးတာစောင့်ရင်း ရက်က
နောက်ဆုတ်လာတာကြောင့် တကယ်တမ်း ဝါဝင်ချိန်အပြီး သြဂုတ်(August) လ ၆
ရက်နေ့မှာ အမေရိကန်သံရုံး(တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း) မှာ ဗီဇာဝင်ရမယ်ဆိုပြီး

သိလာပါတယ်။ တကယ်တမ်း ဗီဇာဝင်ရမယ့်နေ့ သိပြီဆိုတော့ အမေရိကက ပို့လိုက်မယ့် p.1 ဗီဇာက ရောက်မလာသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် အားလုံး ဗီဇာဝင်ခါနီး ကပ်ပြီး ရောက်လာမှပဲ သက်ပြင်းချပြီး ဗီဇာဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။ တကယ် ဝင်ရခါနီး မှ ကောင်စစ်ဝန်နဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရရင် သူပြောတာကိုယ်က ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိခဲ့ရင် ဒုက္ခဆိုပြီး ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေ English Speaking သင်တန်းတက်ချိန် ငါ မတက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုပြီး ပါပါတယ်) ဖြစ်ခဲ့တာကို အခုမှ နောင်တရမယ်လို ဖြစ်မိပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်က စိန်မခေါ်မချင်း ဘာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မလုပ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် သိပြီးသားမို့ ကြုံတဲ့အတွေ့မှာ ကြုံတဲ့တက်နဲ့ လှော်လိုက်မယ်၊ မရတော့လည်း ကိုယ့်မြန်မာပြည်နဲ့ ၃ လလောက် မခွဲရတော့ဘူးပေါ့လို့ စိတ်တင်းပြီး ဗီဇာဝင်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။ (တကယ်လည်း ဒီတစ်ခေါက် သွားရမယ့် UN A ခရီးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချိန်အကြာဆုံး မြန်မာပြည်နဲ့ ခွဲရတဲ့ခရီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သုံးယောက်နဲ့ စာနယ်ဇင်းက ဆိုလို့ (ပင်တိုင်ရေးနေတဲ့ နံနက်ခင်းဂျာနယ် သတင်းထောက်(ကို) တင်မောင်ဆွေ ကိုသာကြုံပြီး ပြောထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေချာသေးလို့ ဂျာနယ်ထဲမှာ မရေးပါနဲ့ဦးလို့တော့ ကြုံပိတ်ထားလိုက်ရပါသေးတယ်။ အဲဒီ လို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဗီဇာဝင်လျှောက်မယ်ဆိုမှ မသိလို့မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုက ပေါ်ဖြစ်အောင် ပေါ်လာပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုက ပေါ်ဖြစ်အောင် ပေါ်လာပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ (၃၊ ၄၊ ၅) ၃ရက် သြဂုတ်မှာ ချပ်ထရီရမ် ဟိုတယ်မှာ ပြုလုပ်မယ့် မြန်မာဘီယာ အဆိုပြိုင်ပွဲမှာ ခိုင်လုပ်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းလာသူ ကိုဂျေမောင်မောင်၊ ကိုဂျေညီညီတို့နဲ့ ၃ရက်လုံး အဆိုရှင်အသစ် ရွေးချယ်ပေးလိုက်ရလို့ ၆ ရက်နေ့ မှာ ဆက်ပြီးရွေးဖို့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ဖြစ်လာတော့ အမေရိကန်သံရုံး ဗီဇာဝင်ရမယ့် ကိစ္စရှိနေလို့ ၆ ရက်နေ့တော့ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုပြီး နုတ်ထွက်ခဲ့ရတာ ကြောင့် အဲဒီ ပွဲရဲ့ ခိုင်လုပ်သူတွေ အားလုံးလိုလို ကျွန်တော် အမေရိက သွားဖို့ ဗီဇာဝင်ရမယ်ဆိုတာ သိသွားပြီး ဗီဇာရပါစေလို့ အားလုံးက ဆုတောင်းကြချိန် ထူးထူးခြားခြား အဆိုတော်(ကို)ဂျေမောင်မောင်က ကျွန်တော်နဲ့ တွဲ ဖက် တိုင်ပင်နေကျမို့ 'ကိုနိုင်ဇော် . . ဗီဇာရမျာပါ။ သေချာပါတယ်၊ ကိုနိုင်ဇော်အကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။

အဆင်ပြေလိမ့်မယ် စိတ်ချ' လို့ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်နဲ့ ပြောလာလေတော့ ငါ့ကို
ငါ့ထက်ပိုပြီး ယုံတဲ့သူတွေ ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ 'ဗီဇာ ရဲခဲရင် အဆိုပြုငဲ့ပွဲ ခိုင်မလုပ်ဖြစ်ပေ
မယ့် ကိုဂျေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အရင်ဆုံး အသိပေးပါမယ်၊ ဖုန်းဆက်လို့မရခဲရင်
ချုပ်ထရီရမ်ဟိုတယ် ကို သွားအကြောင်းကြားမယ်လို့' (အဲဒီ ဟိုတယ် မြေအောက်ထပ်က
ဖုန်းမမီပါ) စိတ်ထဲမှာ ကြုံတွေးပြီး ဗီဇာဝင်မယ့်ညမှာ အိပ်လို့မရတရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။